

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLADXXXXXXXXX

5. Serie Nr. 5

Oktober 1940

Klokkerinstitutionens 75-aarige Bestaaen

fejres af Regensianersamfundet ved en Fest paa Regensen

Lørdag den 12. Oktober.

Man samles Kl. 18, gaar til Bords paa Salen Kl. 18½, placeres efter Aargang. Traktementet bestaar af Flæskesteg, Osteanretning, Kaffe og Punch. Kaffen drikkes paa Regensværelserne. Et Billede af Hakon Jørgensen vil blive ophængt paa Salen. Regensens forhenværende og nuværende Beboere vil mødes, ældre og yngre Klokkere vil blive hyldet paa forskellig Vis.

I denne Tid trænger vi mere end ellers til for en Aften at samles om de skønne, gode Minder fra de lykkelige Studenterdage, at møde Kammeraterne fra den Gang og at glæde os over de unge, friske Generationer.

Selvom Festen ikke vil blive et løssluppet studentikost Sold, haaber vi, at den vil blive en hyggelig og fornøjelig Oplevelse, som kaster et Solstrejf over en mørk Tid.

Pris for gamle Regensianere: Kr. 6,00, for nuværende: Kr. 3,00.

Anmeldelse om Deltagelse med Angivelse af Regensaar og evtl. Regensforening bedes sendt til *cand. jur. Karl Sørensen, Stockflethsvej 21, København F.*, eller til *Arnold Bucks Boghandel* senest den 9. Oktober.

Bestyrelsen.

Regensens Klokkere i de svundne 75 Aar.

1. Horring Hugo, Sept. 1865—Okt. 1867, Konsejlspræsident, død.
2. Nordahl Skuli, Okt. 1867—Okt. 1868, Sysselmand paa Island, død.
3. Galschiot Martinus, Okt. 1868—Sept. 1870, Forfatter, død.
4. Gredsted Vald, Sept. 1870—Okt. 1870, Justitsraad, Hospitalsdirektør, død.
5. Fabritius L., Okt. 1870—Marts 1871, Overlærer, død.
6. Petersen N. F., Marts 1871—Maj 1872, Sognepræst, død.
7. Cohn Hartvig, Maj 1872—Sept. 1872, Overlærer, død.
8. Duus Julius, Sept. 1872—Okt. 1872, Guvernementsfuldmægtig i Vestindien, død.
9. Bagger Sofus A., Okt. 1872—Nov. 1872, fh. Inspektør ved Vester-voldgades Betalingsskole, Forstander, København.
10. Kroman Kr., Nov. 1872—Sept. 1873, Dr. phil. Professor, død.
11. Skouboe S., Sept. 1873—Marts 1874, Justitsraad, Viceprovst paa Regensen, død.
12. Siersted Theodor, Marts 1874—Sept. 1875, Skoledirektør, død.
13. Damkier Oskar, Sept. 1875—Sept. 1876, Departementschef, død.
14. Cold T. B., Sept. 1875—Marts 1876, fh. Kontorchef i Marineministeriet, København.
15. Bock A. C., Marts 1876—Sept. 1876, Sognepræst, død.
16. Torup Fr., Sept. 1876—Marts 1877, Lærer, Rigsdagsstenograf, død.
17. Lund J. Otto, Marts 1877—Dec. 1877, Rektor, død.
18. Bang N. H., Dec. 1877—Sept. 1878, Dr. phil., død.
19. Bast J., Sept. 1878—Sept. 1879, Ingeniør, Kaptajn, København.
20. Bierring Viggo, Sept. 1879—Sept. 1880, Mag., Rigsdagskasserer, død.
21. Hude Karl, Sept. 1880—Sept. 1881, Dr. phil. Rektor, Lektor v. Universitetet, død.
22. Andersen Chr., Sept. 1881—Marts 1882, Sognepræst, død.
23. Ottosen Johs., Marts 1882—Maj 1882, Skoleinspektør, død.
24. Friis A., Maj 1882—Sept. 1882, Professor, Dr. med., Overlæge, død.
25. Riis J. C. D., Sept. 1882—Marts 1883, Overlæge i Aarhus, død.
26. Varming C. C., Marts 1883—Marts 1884, fh. Provst, Roskilde.
27. Bjerre K., Marts 1884—Sept. 1885, Sognepræst, død.
28. Møller Niels, Sept. 1885—Marts 1886, Forfatter, København.
29. Saugmann Chr., Marts 1886—Sept. 1886, Professor, Overlæge, død.

30. Jonsson Kl., Sept. 1886—Febr. 1887, fh. Minister, Reykjavik.
31. Simonsen Ove, Febr. 1887—Aug. 1887, Lektor, Aalborg.
32. Jensen Adolf, Aug. 1887—April 1888, Prof., Dr. phil., København.
33. Hornemann A. W., April 1888—Aug. 1888, Dommer, død.
34. Bjerre V., Aug. 1888—Marts 1889, Rektor, død.
35. Panduro Rudolf, Marts 1889—Febr. 1890, Jernbanelæge, død.
36. Fugl A., Febr. 1890—Febr. 1891, fh. Dommer, Vestervig.
37. Bjørn-Jensen Wilh., Febr. 1891—Aug. 1891, Kriminaldommer, død.
38. Lange H. C., Aug. 1891—Aug. 1892, Læge, død.
39. Sommer Jørgen Nicolai, Aug. 1892—Febr. 1893, Viceinspektør ved Vajsenhuset, København.
40. Rosendal Jacob, Febr. 1893—Juni 1893, fh. Overretssagfører.
41. Rasmussen Vilh., Juni 1893—Sept. 1893, Forstander for Statens Lærerhøjskole, Folketingsmand, død.
42. Møller Arnold, Sept. 1893—Febr. 1894, Læge, død.
43. Jørgensen, Chr., Febr. 1894—Febr. 1895, Rektor, død.
44. Larsen A. P., Febr. 1895—Sept. 1895, Dommer i Helsing.
45. Elberling Vilhelm, Sept. 1895—Febr. 1896, Fuldmægtig i Statens Statistiske Departement.
46. Anker Hjalmar, Febr. 1896—Sept. 1896, Civildommer, København.
47. Lindhard Johannes, Sept. 1896—Febr. 1897, Professor, Dr. med., Kbh.
48. Thornberg A. L., Febr. 1897—Sept. 1897, fh. Skolebestyrer, Holte.
49. Nordentoft (Thomsen) Benedikt, Sept. 1897—Febr. 1898, Sognepræst i Kolding.
50. Ostenfeld J. S. M., Febr. 1898—Marts 1898, Lektor, Dr. phil., Kbh.
51. Nielsen C. Ditlef, Marts 1898—Sept. 1898, Dr. phil., Bibliotekar, Kbh.
52. Elmquist A. G. J., Sept. 1898—Febr. 1899, Læge, død.
53. Byrdal V., Febr. 1899—Maj 1899, Overretssagfører, København.
54. Sørensen N. A. V., Maj 1899—Sept. 1899, Læge paa Borneo, død.
55. Rafael Axel, Sept. 1899—Febr. 1900, Politimester, Faaborg.
56. Jonsson J. V. Alexis, Febr. 1900—Sept. 1900, Pianist, cand. polit., Kbh.
57. Stamer Harald, Sept. 1900—Febr. 1901, Læge, Bredsten, pr. Vejle.
58. Teilman Folmer, Febr. 1901—Maj 1901, Overlæge, Gram, pr. Gramby.
59. Gundel Holger, Maj 1901—Sept. 1901, Læge, Lyngby.
60. Aarsdal A. F., Sept. 1901—Febr. 1902, Lektor, død.
61. Grell M., Febr. 1902—Sept. 1902, Sognepræst, død.
62. Andersen A. Chr., Sept. 1902—Febr. 1903, Læge, død.
63. Bjerneboe Otto, Febr. 1903—Sept. 1903, Undervisningsinspektør, Kbh.
64. Jørgensen Hakon, Sept. 1903—Febr. 1904, Politiinspektør, kst. Politidirektør, død.
65. Bredsdorff, Kaj, Febr. 1904—Sept. 1904, Lektor, Hillerød.
66. Nielsen Emil, Sept. 1904—Febr. 1905, Overretssagfører, København.
67. Otterstrøm C. V., Febr. 1905—Sept. 1905, Mag. scient., Fiskeribiolog, Lyngby.
68. Kiørboe Nicolai, Sept. 1905—Marts 1906, Statsadvokat, død.
69. Ørberg Johs., Marts 1906—Sept. 1906, Læge, Lunderskov.

70. Kofoed K. H., Sept. 1906—Febr. 1907, Departementschef, København.
71. Christoffersen N. R., Febr. 1907—Sept. 1907, Overlæge, Dr. med., København.
72. Holst Andersen R., Sept. 1907—Marts 1908, cand. polyt., Direktør, København.
73. Lind, Theodor, Marts 1908—Sept. 1908, Lektor, Rønne.
74. Alsbo N. P., Sept. 1908—Marts 1909, Provst, Højrup pr. Storeheddinge.
75. Kemp Arne, Marts 1909—Sept. 1909, Højesteretssagfører, København.
76. Himmelstrup Otto, Sept. 1909—Febr. 1910, cand. polit., Docent, MF, København.
77. Meulengracht Aage, Febr. 1910—Marts 1910, Lektor, Aalborg.
78. Henningsen E., Marts 1910—Sept. 1910, Overlæge, Korsør.
79. Bierrings Kai, Sept. 1910—Marts 1911, Fuldm. i Magistraten, Kbh.
80. Bøiken Chr., Marts 1911—Sept. 1911, Lektor v. Metropolitanskolen.
81. Petersen Oluf, Sept. 1911—Marts 1912, Højesteretssagfører, Kbh.
82. Olsen Axel, Marts 1912—Sept. 1912, Overlæge, Aarhus.
83. Andreasen A. L., Sept. 1912—Marts 1913, Sognepræst, Harboøre.
84. Astrup Halvor, Marts 1913—Sept. 1913, cand. polyt., Ingeniør, Kbh.
85. Ørum A. C., Sept. 1913—Marts 1914, Overretssagfører, København.
86. Hansen Robert L., Marts 1914—Sept. 1914, mag. art. Biblioteksinspektør, København.
87. Fich Nicolaj Brorson, Sept. 1914—Marts 1915, Rektor, Marselisborg.
88. Nielsen N. Ove, Marts 1915—Sept. 1915, Sognepræst, Nørre Nisum pr. Lemvig.
89. Stubbe Teglbjærg L. E., Sept. 1915—Marts 1916, Præst, Gentofte.
90. Petersen Knud, Marts 1916—Sept. 1916, cand. polit., Ingeniør, død.
91. Langdal J. P., Sept. 1916—Maj 1917, Byraadssekretær, Horsens.
92. Larsen Knud, Maj 1917—Sept. 1917, cand. theol., Bibliotekar, Kbh.
93. Krøgholdt J., Sept. 1917—Marts 1918, Sognepræst, Brønderslev.
94. Bardam Erik, Marts 1918, Læge, Søborg.
95. Kemp, Tage, Marts 1918—Sept. 1918, Dr. med., København.
96. Markussen Johs., Sept. 1918—Marts 1919, Landsretssagfører, Nyk. F.
97. Holmstrup P., Marts 1919—Sept. 1919, Sognepræst, Kongsted pr. Rønnede.
98. Johansen Harry, Sept. 1919—Marts 1920, cand. jur.
99. Nyeberg, Otto, Marts 1920—Sept. 1920, Læge, København.
100. Holm Viggo, Sept. 1920—Marts 1921, Læge, København.
101. Jensen M. Anthon, Marts 1921—Sept. 1921, Læge i Chikago, U. S. A.
102. Jensen Carl, Sept. 1921—Marts 1922, cand. polit., Underdirektør i København.
103. Stavnstrup Poul, Marts 1922—Sept. 1922, Politikommissær, Kbh.
104. Munk Kaj, Sept. 1922—Marts 1923, Forfatter, Sognepræst, Vedersø.
105. Okkels Harald, Marts 1923—Sept. 1923, Dr. med., København.
106. Lindeskov Hansen H., Sept. 1923—Marts 1924, jur.
107. Glente Fritjof, Marts 1924—Sept. 1924, stud. theol., død.

108. Jensen J. P., Sept. 1924—Marts 1925, Læge, Odense.
109. Fjellerup A., Marts 1925—Sept. 1925, cand. polit., Sekr. i Finansministeriet, København.
110. Christiansen Ebbe, Sept. 1925—Okt. 1925, Sognepræst, Simmerbølle paa Langeland.
111. Krogh Th., Okt. 1925—Marts 1926, cand. mag., København.
112. Balle N. E., Marts 1926—Sept. 1926, Sognepræst, Keldby, pr. Stege.
113. Lund Hans, Sept. 1926—Marts 1927, cand. jur., Sagfører, Bredstrup.
114. Rasmussen, Jens, Marts 1927—Sept. 1927, Landsretssagfører, Thisted.
115. Fuglsang Damgaard A., Sept. 1927—Marts 1928, Seminarieforsøger, Godthaab, Grønland.
116. Skouby Carl Erik, Marts 1928—Sept. 1928, Statsadvokatfuldmægtig, Aalborg.
117. Møller Mogens, Sept. 1928—Marts 1928, Landsretssagfører, Odense.
118. Klarholt Viggo, Marts 1929—Sept. 1929, Præst, Roskilde.
119. Torp Andersen H., Sept. 1929—Marts 1930, Landsretssagfører, Nørresundby.
120. Lyngesen, Lyng, Marts 1930—Sept. 1930, Holte.
121. Bek Jens, Sept. 1930—Marts 1931, Adjunkt, Randers.
122. Hye-Knudsen Axel, Marts 1931—Sept. 1931, cst. Politadvokat.
123. Bording Frede, Sept. 1931—Marts 1932, Højskoleforst., Engelsholm.
124. Bach Arthur, Marts 1932—Sept. 1932, Amtsfuldmægtig, Skanderborg.
125. Vigild Axel, Sept. 1932—Marts 1933, Sekr. i Landbrugsmin. Kbhvn.
126. Christensen Aage Dons, Marts 1933—Sept. 1933, Sognepræst i Henne og Lønne.
127. Sørensen Carl, Sept. 1933—Okt. 1933, cand. jur. København.
128. Mortensen Svend, Okt. 1933—Marts 1934, Læge, Sdr. Draaby, Mors.
129. Jørgensen Agner Søgaard, Marts 1934—Sept. 1934, cand. mag., Højskolelærer, Ollerup.
130. Kjærulff Petersen Ejvind, Sept. 1934—Marts 1935, Ingeniør, Venezuella.
131. Overgaard Ingvar, Marts 1935—Sept. 1935, cand. theol., Sekretær i K. F. U. M., Aarhus.
132. Albrechtsen Knud, Sept. 1935—Marts 1936, Læge, Dronninglund.
133. Thomsen Jørn, Marts 1936—Sept. 1936, Sekr. i Sparekassetilsynet.
134. Berthelsen A. C. D., Sept. 1936—Marts 1937, Sognepræst.
135. Poulsen Marinus Harbo, Marts 1937—Juni 1937, Dommerfuldm. Frederikshavn.
136. Schmidt Olaf, Juni 1937—Sept. 1937, cand. mag., U. S. A.
137. Elkjær Niels, Sept. 1937—Marts 1938, stud. mag., Hillerød.
138. Andersen K. B., Marts 1938—Sept. 1938, cand. polit., ansat i Statsradiofonien.
139. Nielsen Arne, Sept. 1938—Marts 1939, stud. mag., Regensen.
140. Lisager Henning, Marts 1939—Sept. 1939, stud. med., København.

141. Busk Harry, Sept. 1939—Marts 1940, stud. jur., Esbjerg.
 142. Jørgensen Knud Whitta, Marts 1940—Maj 1940, stud. mag., Regensen.
 143. Engberg Pedersen Harald, Maj 1940—Sept. 1940, stud. polit., Regensen.
 144. Brink-Nielsen Sv., Sept. 1940, stud. med., Regensen.
-

Til Klokke-Jubilæet.

Hvad Provsten siger:

Da jeg i Efteraaret 1918 tiltraadte Stillingen som Regensprovst efter Professor Julius Lassen, meddelte den kloge Gamle mig nogle Regler, som han havde fulgt under sin 22-aarige Ledelse. Han sagde bl. a.: Jeg har altid haft megen Glæde af Klokkerne, fordi jeg gennem Klokkeren kunde faa meget bragt til Regensianernes Kundskab, som jeg ikke ønskede selv at sige.

Det ligger egentlig ikke oprindelig i Klokkestillingen, at dens Indehaver skulde være Studenternes Talsmand og et Talerør for Provsten. Klokkeren svarede den Gang nærmest til Regensens Arkivar, Bevareren af Regensianernes Traditioner. Hans Post var ikke den højeste, men jevnstillet med Regensens øvrige Embedsmænd. Hvis nogen havde et Præ, maatte det snarere være Kortinspektørerne, der spillede en langt mere fremtrædende Rolle i det daglige Liv. Klokkestillingen var snarere en Ærespost, der var oprettet som Retrætepost for den, der havde gjort sig fortjent ved utrætteligt Arbejde i de stadig vekslende Festkomiteer. Da der 1868 for første og sidste Gang skabtes et Slags Ministerium for Regensen, »Udvalget« kaldet, blev den første Kortinspektør Formand for det, og Klokkeren blev endda hverken Næstformand eller Sekretær. Hans Stilling kunde snarere paralleliseres med »Censor m———« i det gamle Rom: Ikke den højeste, men den sidste og maaske ogsaa den fineste Embedsstilling.

Men Regensianerne gjorde en stor Mand af Klokkeren, selv om de gjorde det langsomt. Under Provisorieaarene blev Klokkevalget en politisk Begivenhed, og den liberale Kandidat, der (som Regel) udgik som Sejrrherre af det, fik Brug for megen taktisk Behændighed for at gennemføre Regensianernes frisindede Ønsker hos de konservative Myndigheder. Valget af Klokkeremner skete derfor efter nøje Prøvelse, og den, der havde passeret Valgets Scylla og det paafølgende Semesters Charybdis, kunde betragte sig som saa staalsat, at han senere hen ikke behøvede at vige tilbage for en rigtig Valgkamp for at opnaa Plads blandt Fædrelandets vise Fædre. Da Jul. Lassen tiltraadte Provstestillingen 1896, var Klokkestillingen grundfæstet, og da tillige fra nu af al Friktion mellem Klokkerne og Regensmyndighederne bortfaldt, var i Virkeligheden det Forhold skabt, som vi har den Dag i Dag.

Om Klokkeratet set fra Regensianernes Standpunkt maa andre og mere sagkyndige udtale sig. Om Regensmyndighedernes Syn maa det vistnok siges, at hvis Klokkeratet ikke allerede eksisterede, maatte man have opfundet det. Utallige Misforstaaelser, der altid vil opstaa, hvor 100—150 Mennesker lever sammen under samme Tag, er gennem det blevet opklarede i rette Tid, og mange gode Tanker er gennem Klokkerne blevet fremførte for Regensens Ledelse og har givet Anledning til Afhjælpning af foreliggende Mangler eller til ønskværdige Nyindretninger. En særlig Taknem-

lighed maa en Regensprovst altid føle overfor Regensklokkeren, fordi denne paa saa mange Maader aflaster ham i det daglige Arbejde og i de repræsentative Pligter, baade indadtil og udadtil. Det er derfor intet Under, at det ofte har været svært at finde en Mand, der mente at kunne afse den fornødne Tid til at paatage sig en saa krævende Bestilling. Men fra den, der ligesom Jul. Lassen kan lade 22 Aars Klokkere passere forbi sit Blik i Erindringen, vil der lyde en Tak til dem alle; han vil med Glæde mindes mange muntre Træk fra deres Embedstid, og han vil med Vemod tænke paa de — lykkeligvis faa — af dem, som ikke er mere.

Knud Fabricius.

— — og V.P.

Naar Redaktøren har indbudt mig til i min Egenskab af Viceprovst at fejre Klokkerjubilæet ved at »udgyde min Galde eller Glæde over Systemet«, skal jeg hertil bemærke, at der for mig ikke er Tale om et enten—eller. Saa vidt jeg Pseudomediciner ved, et er vist Kvantum Galde nødvendigt, om man skal have Fordøjelsens fulde Glæde af sin Mad. Noget tilsvarende gælder om mit Forhold til den Række Klokkere, jeg »har været Viceprovst under«. Jeg tør sige, at jeg ved deres Udnævnelse har mødt dem alle med stor Appetit, glædet mig til Samarbejdet med dem og med Forventning imødeset den Fornøyle, disse friske Kræfter skulde give Regenslivet. Samtidig har imidlertid min naturlige Bundethed og Regensens Traditioner og Ønsker om, at den maatte vedblive at være den samme, ikke kunnet undlade i hvert Fald i første Øjeblik at fremkalde visse kritiske Afsondringer i mit Indre, naar en saadan ny Klokker indviede mig i sit Program over alt det eventyrlige, han i sin Idérigdom agtede at sætte i Scene. Jeg bringer herved min Tids skiftende Klokkere en Tak ikke blot for de Eventyr, de har lokket mig med i, men tillige for den Overbærenhed, med hvilken de har fundet sig i, at jeg af og til under Fremfarten trak dem i Frakkeskøderne.

V. P.

Da jeg var Klokker!

Paa en Henvendelse fra Redaktionen til fhv. Regensklokkere har vi haft den Glæde, foruden en Række Hilsener, at modtage nedenstaaende Indlæg:

Christian den Fjerdes Besøg paa Regensen i 1897.

1897.

Den fornøjeligste Begivenhed under mit Klokkerat var Rusgildet den 30. Oktober 1897. Til denne Fest var der indbudt 5 Professorer fra hver sit Fakultet: Regensprovsten, Dr. jur. Lassen, Henrik Scharling, Dr. med. Gram, Dr. phil. Wilkens, den femte var vistnok Fysikeren Christiansen.

Midt under Punchesoldet om Aftenen lød der to Skud ude i Musikstuen foran Salen, og ud af Krudtrøgen dukkede Christian den Fjerde frem. Det var den nuværende Bibliotekar Ditlef Nielsen, som ypperligt udførte Kongens Rolle, udmærket maskeret var han og iført et Kostume, der var laant fra et af Københavns Theatre.

Kongen henvendte sig straks til Regensprovsten og spurgte strengt denne om, hvorledes det gik til, at Alumnerne endnu var oppe, vidste Regensprovsten da ikke, at efter kgl. Majestæts Instruks skulde Alumnerne være i Seng Klokken halvgangen fem? Professor Lassen rejste sig, bukkede dybt og svarede: »Jeg gør allerunderdanigst Deres Majestæt opmærksom paa, at Alumnerne har været i Seng, men er atter staaede op!«

Henrik Scharling, der kunde være meget slagfærdig og vittig, gik straks ind paa Spøgen; vi mærkede den Aften rigtig, at det var Forfatteren til »Ved Nytaarstid i Nødebo Præstegaard«, vi havde iblandt os. Der udspandt sig en meget morsom Samtale mellem Kongen og Henrik Scharling. Det endte med, at Kongen huldsalig tog en Orden fra sit Bryst og dekorerede Scharling, idet han sagde: »Vor Naade som tilforn!«

Da Kongens Stemning var naaet Toppunktet, greb han sit Puncheglas og sang meget dramatisk følgende Vise:

I gode, gamle Dage, da var jeg en anset Mand,
Og alle Folk var glade over fjerde Christian,
Da var jeg populær
I Flaade og i Hær,
Og paa Højskolen fik jeg det Tilnavn: Folkekær.

Paa Danskes Vej til Ros og Magt, dette her sortladne Hav,
Hvor Blichers Sømænd dansede sig ned i deres Grav,
Mit Væрге hamred' fast
— Aa Gud, hvor jeg stod fast —
Og alle sa' det klædte mig at staa ved højen Mast.

Det Skib, hvori jeg i min Barndom modig voved' Trøjen
 Ved Skanderborg, er siden osse gjort til bare Løg(e)n,
 Nu si'er Troels Lund, .
 Det var en Træsko kun
 Med Jernbeslag og Junker bag og næsten uden Bund.

Og hver Gang en Matros ved vor Toldbod steg i Land,
 Han la' sit Hoved paa et Anker, og saa sagde han:
 »Nu vil jeg heden gaa
 For Adgang dér at faa
 Til den Kahyt, hvor han med Øjet byder mig en Skraa!

Den Bondemand, jeg prygled' af, ham kan man tro til Nød;
 Men det vil sige: Det var ham, der mig paa Tuden bød;
 I Retten næste Da'
 Vi begge maatte ta'
 Vor Bøde, som vi siden i Forening brummed' a'.

De husker Barnekovses Hest, hvorpaa jeg red Skoleridt,
 Det stakkels gamle Dyr er det sgu osse gaaet skidt;
 En videnskab'lig Fyr
 Sa': »Det er et Fabeldyr!«
 Saa blev den slaaget for Panden og solgt til en Sæbesy'r.

Og da jeg nu er sløret a', kan li'saa godt jeg si'e:
 Regensen bygged' Fischer-Folmer op og ikke vi;
 At det er gaaet saadan til,
 De vist indrømme vil,
 For jeg skal nemlig sige Dem: Jeg har aldrig været til!

Da Rusgildet var til Ende, var alle enige om, at det havde været en
 sjældent fornøjelig Fest, hvorunder Sømmelighedens Grænser intet Øjeblik
 blev overskredet.

Benedikt Nordentoft.

et hac meminisse juvabit (hor.).

1898.

I min Regentid stod 2 Fraktioner ret skarpt overfor hinanden indenfor
 den røde Gaard, den ene mere konservativ, den anden ret radikal, hver
 talte ca. 20 Tilhængere, og Mellempartiet udgjorde saaledes ca. 60. Den
 ene Fraktion demonstrerede en Tid lang sit Sammenhold ved under Linden
 i Fællesskab at nyde deres Morgenmaaltid, der formentlig bestod af Havre-
 grød, hvorfor de gik under Navnet af Pulliphager. Modpartiet tog Handsken

op og arrangerede lidt senere paa Dagen, ogsaa under Linden, en Fælles-frokost, hvis Hovedbestanddel var en Høkerbøf, hvorfor de gik under Navnet Garniphager.

Jeg var i et slemt Dilemma, thi skønt min Sympati var hos Pulliphagerne, var den dog ikke stærk nok til at overvinde min Aversion mod Havregrød, og da jeg altid har været en stor Ynder af en god Bøf, deltog jeg nogle Gange i Garniphagernes Symposium. Naa! Denne kulinariske Fejde varede nu ikke ret længe. Krigsomkostningerne — en Høkerbøf kostede den Gang 20 Øre — tvang snart Garniphagerne til at trække sig ud af Kampen, og Efteraaret satte snart efter en Stopper for Pulliphagernes Udskejelser, samtidig med at Interessen samlede sig om det forestaaende Klokkevalg.

En Dag tonede en af de mere prominente Garniphager frem paa min Hybel og betroede mig, at jeg var Regensens Chamberlain — det var den nu afdøde Joseph Ch., der den Gang var Dagens Mand —, og at Garniphagerne havde udset mig til deres Klokkekandidat. Jeg takkede for Æren og for det smigrende Tilnavn, men tilføjede, at hvis dette sidste ikke skulde være rent Mundsvejr, maatte han sikre mig Pulliphagernes Stemmer. Det lykkedes, og jeg slog ved Valget Mellempartiets Kandidat, takket være denne ret unaturlige Alliance mellem de to Yderpartier.

Jeg vilde som Klokke indskrive mit Navn i Regensens Historie ved at faa tilvejebragt en Buste af Poul Martin Møller. Tanken vandt mægtig Tilslutning, og en Komité skulde nedsættes, men derved kom jeg ud for noget af det allervanskeligste i Politiken, nemlig Kunsten at balancere. To stormende Generalforsamlinger holdt jeg i Løbet af 14 Dage, og hver Generalforsamling krævede mindst 3—4 Dirigenter som Offer, men Klokkeren levede stadig, selvom han aandede ved Gæller. Da jeg stod for at indkalde den tredie Generalforsamling, var jeg klar over, at nu drejede det sig om min Eksistens som Klokke. I min Kvide gik jeg til daværende stud. med. Hasselbalch og bad ham overtage Dirigenthvervet. Han deltog aldrig i Regenslivet og blev derfor ikke lidt forundret over min Anmodning, men gik dog efter nogen Tøven ind paa Tanken. Generalforsamlingen kom, Bølgerne gik højt, men Dirigenten lagde med fast Haand og sit gennemborende Blik en Dæmper paa Stemningen og sad uanfægtet, til Generalforsamlingen var forbi, men da var ogsaa mit Klokkerat forbi.

Naa! Det hjælper ikke at græde over spildt Mælk, allermindst efter saa mange Aars Forløb, men Poul Møller fik aldrig sin Buste, og det er egentlig Synd for ham.

J. Ostenfeld.

1900.

Som det vil være almindelig bekendt, erobrede »Gamle« paa Foraars-generalforsamlingen 1900 al Magt paa Gaarden fra »Pip«, idet undertegnede blev valgt til Klokke, Fontenay til Karleinspektør, Gundel til Brugsmand og Kirkegaard til Bladmand. Sidstnævnte, som var en rar og ret neutral lille Mand, modtog af Dollemand Navneforandring til Knirkelaar, muligvis fordi han havde en lille behagelig, lidt smørret Teologstemme.

Gundel var Partiet en god Mand, ikke mindst fordi han som Slægtning af Provsten forlenede Gamles lidt folkelige Styre med et vist officielt Præg.

Et af Periodens penible Punkter, de infamt tidlige Karleinspektioner, løstes paa den praktiske Maade, at Fontenay om Aftenen skrev paa Tavlerne: Inspektion hos Klokkeren Kl. 6. Naar Karlene saa arriverede Kl. 6 eller derefter søvnige og surøjede, traf de Inspektøren og min Ringhed samt endnu to Repræsentanter for det højere Bureaukrati vaagne og veloplagte ved L'hombrebordet og den sidste Tevandsknægt. Den eneste af Karlene, hvis Ansigt var præget af kronisk Mishag med dette Arrangement, var Emil, som regelmæssig revancherede sig ved at knalde et af Toddyglassene med den Undskyldning, at »det sprank i Vandet«.

Den store Navus (N. A. V. Sørensen), som var Statskuppets egentlige Ophav, boede sammen med Gundel paa 4. Gang 1, og hos dem samledes Inderkredsen jævnlgt. Saaledes sad vi en Aftenstund nogle Stykker bænkede, og da begge Kontubernaler var Medicinere, var der intet underligt i, at der paa Bordet foran os stod et stort Cylinderglas med et anatomisk Præparat, en menneskelig Larynx, i Spiritus. Pludselig gik Døren ganske stille op, og ind traadte, eller hvad man nu vil kalde det, en af vore Fæller, som med overvældende Held havde været ude paa sin egen Boldgade. Uden at gøre Brud paa hans Anonymitet, hvilket kunde synes upassende, skal jeg nøjes med at antyde, at han var Bornholmer og bar et af de for denne Ø's Indbyggere karakteristiske Navne, samt at han havde Fornavn til fælles med en af Evangelisterne — forøvrigt det eneste Berøringspunkt. Idet han stadig sørgede for at holde sig i nøje Kontakt med Dørstolpen, pegede han med en ikke rystende, men svingende Pegefinger paa Cylinderglasset og mælede med en mærkelig søgende Stemme, som om han selv var i Tvivl om Rigtigheden af det, han saa: »Naa, her sidder I og spiser Rollemops! Jeg vil F..... osse ha Rollemops!« Hvorefter han gjorde Tegn til at ville svigte Dørstolpen til Fordel for »Rollemopsen«. Det lykkedes os dog ved en kombineret Anvendelse af verbale og mekaniske Overtalelsesmidler at bevare ham for den truende Skuffelse og Gundels Larynx for Videnskaben.

Gundel havde yderligere en levende Kanariefugl, som opholdt sig om Natten i et Bur og om Dagen, hvor det kunde træffe sig. Paa Grund af den megen Frihed var den blevet meget tam og havde lært forskellige Kunster, f. Eks. at ligge død paa Ryggen oven paa et Stetoskop. En Dag vi havde Besøg af en udengaards Ven, skulde han ogsaa forbavses med denne Forestilling. Men desværre havde han sin Hund med, og Unkas misforstod hele Scenen, som han ganske simpelt betragtede som et Serveringstrick, og handlede derefter.

Saaledes hænder det ofte, at Kunsten gaar i Hundene takket være Publikums Mangel paa Forstaaelse.

J. V. Alexis Jonson.

1910.

Da jeg var blevet Klokke, følte jeg, at det paahvilede mig at skaffe panem et circenses, men idet jeg tænkte, at Øl kunde ogsaa bruges, arrangerede jeg et Besøg paa Carlsberg Bryggerierne. For at fornøje mine islandske Venner, hængte jeg to Opslag paa Skabet, det ene med islandsk Tekst; kort efter havde ildesindede Personer forsynet det med Blyantspaategningen »Islændersnob«.

Imidlertid blev der stor Deltagelse i Udflugten, og efter at vi i en Times-tid havde maattet bese Køleanlæg og Flaskeskylning, kom vi til det egentlige, idet vi blev opfordret til at smage paa Bryggeriets Produkter, hvilket vi da ogsaa samvittighedsfuldt gjorde.

Paa Hjemvejen havde jeg og Gronenberg taget os af den fra Island nylig ankomne Skuli Skulason, og vi sad i en Sporvogn med ham imellem os. Jeg gjorde ham opmærksom paa de Seværdigheder, som vi kørte forbi: »Se, Skuli, der er Tivoli. — Og der er Raadhuset! Og der er Oldnordisk Musæum!« Skuli nikkede hver Gang taknemligt, og Sporvognspassagererne fulgte interesseret med. Gronenberg havde forholdt sig passiv hidtil, men da jeg nu fortsatte: »Og se, Skuli, det der er Thorvaldsens Musæum!«, oplod Gronenberg sin Røst: »Ja, og det derovre er Assistenshuset, det faar du nok mere Brug for end for Thorvaldsens Musæum!« — Der blev nogen Munterhed i Sporvognen; men jeg var meget godt tilfreds med, at vi skulde staa af ved Højbro.

Kai Bierings.

1914.

Mit klokkerat var det første krigsklokkerat og var præget deraf, sådan at forstå, at der ikke var mange festligheder ellers var det såmænd, så vidt jeg husker, livligt nok. Jeg skylder den historiske sandhed at oplyse, at den virkelige klokke hed Bendix Poulsen (nu amtslæge i Ålborg), hans viceklokke Thorvald Jørgensen (nu politimester i Hadsund), og deres stik-i-rend-dreng undertegnede.

De historier, jeg oplevede i min lange regenstid (1912—16) er utallige, og det er svært nu at angive, hvilke der faldt i min klokkertid, og hvilke der i det hele taget er forefaldet. (Fantasien har gjort sit grundige arbejde i de mellemliggende år). Den eneste, jeg med sikkerhed kan datere til denne periode, er den gigantiske afstraffelse af en mindre populær stud. mag. og studenterrådsformand — hvad han egentlig havde forset sig med, har jeg aldrig vidst. Han blev en dag ringet op ude fra byen af en professor ved Polyteknisk Lærestanstalt, som var interesseret i Studenterrådets virke og kunde tænke sig at forberede en lignende velsignet institution på sin anstalt (enhver dalevende vil huske den foragt, hvormed disse første råd var omgivet, forholdet har vist ændret sig siden), Bopæl Godthåbsvej et usandsynligt højt nummer.

Da manden iført ren flip var draget på sin expedition, gjordes der i hast nogle forberedelser til hans hjemkomst; desværre gik det her som ofte, at iveren sløvede intelligensen, så at han ved sin ankomst til værelsedøren

mødtes af det dengang populære forretningsskilt, som forsikrede, at (trods krigen) var »alt som før«. Herved undgik han at få den ophængte vandmængde i hovedet og kunde tørskoet betræde det urørte værelse. Midt på gulvet var gymnastiksalens plint arrangeret med en svagt lysende lampe (forsynet med vand og — siger sagnet — whisky), mens hans seng var berøvet alle sengeklæder, ligesom stolene var ophængt på sømmene på væggen for at markere billedernes plads. På gulvet var til gengæld henlagt en del bølgebrænde og -aske, og i et hjørne fandtes Regensens trækvogn, som den nysgerrige hob med tilfredshed så ham styre hen imod og flytte hen til døren, som den dog ikke kunde passere. Han begav sig derefter til V. P., som fulgte ham over og sagde: Ja, nu har vi jo set det altsammen, nu synes jeg vi skal gå i seng! (Ære være Justitsraadens minde!)

Slutningen på episoden dannedes dels af en invitation til offeret om at drikke kaffe hos mig sammen med Regensrevuens forfattere, mens vi digtede et nyt vers til en af sangene, et tilbud som blev afslaaet, dels af et kontant tilbud fra samme til regenskarlen for at skrue trækvognen fra hinanden og fjerne den fra værelset, et tilbud som blev modtaget med så meget større glæde, som karlen dagen i forvejen havde oppebåret et honorar for at sætte den op på værelset.

Min klokkertids kedeligste omstændighed var den, at Jul. Lassen størstedelen af tiden lå syg, så jeg fik mindre at gøre med denne fine og ædle personlighed, end tilfældet vel ellers var blevet. Til mine hyggeligste regensminder hører de aftener, jeg sammen med nogen andre skytter tilbragte hos Provsten og hans elskelige frue, efter at vi om dagen havde sat pigtrådshegn på Københavns vestfront. Ved den fine lille middag med rødvin var Lassen allerbedst, jeg glemmer aldrig hans lune, lidt generte fortællen historier og passiar med os unge mennesker.

Brorson Fich.

1916.

Fastelavnsmandag 1916 drak vi Eftermiddagskaffe paa »Admiralitetet«. Stemningen var, trods Bollerne, lidt flad. Om faa Dage skulde jeg gaa over i Eksklokkernes glørværdige Række, og hvordan vilde det saa gaa med »Admiralitetet«, »Lukullus« og hvad vi ellers havde sat i Scene? — I et saadant Øjeblik fødes de store Beslutninger paa den røde Gaard. For at manifestere vor evigt unge »Hitte-paa-somhed« vedtoges det med Akklamation, at jeg burde køres op i Rundetaarn paa Regensens Trækvogn, og før nogen anede det, stod vi i Gaarden. Køretøjet kørtes frem af sit Skjul i Porten ved Krystalgade, jeg blev anbragt paa den, og efter en Rundtur om den gamle Lind kørt ud af Porten til St. Kannikestræde (vi var lige ved at køre den elskelige Provstinde, Fru Therese Lassen over) og et Øjeblik efter over Købmagergade ind i Taarnet. Egentlig var det lukket; men udsendte Stafetter havde hentet den Nøgle, som Theatermaler Carl Lunds Medarbejdere havde hængende hos Pallesen og banet Vej for den festlige Kavalkade. (Nøglen faldt forresten ud og blev kørt i to Stykker. Det kostede Festdeltagerne 4 — fire — Kroner.)

Saa hurtigt det end var gaaet, samledes ved Taarnets Fod et større Op-løb af Bybude m.m., mens man under høje Raab asede Vognen op ad Sneglegangen lige til Trappens Fod. Vel ankomne dertil gik vi videre op paa Platformen, raabte Hurra og mindedes de raadne Graapærer, som vi nogle Maaneder før havde nedkastet i Gaarden til Skræk for søvnige Solskinsslikkere. Og saa gik Turen nedad, efter at jeg paany havde besteget mit høje Sæde. Det var ikke behageligt, hverken for de brave Vognstyrere, for hvem det kneb at holde Vognen ude paa Banen, ej heller for mig, som blev godt rystet ved Farten over det slidte Murstensgulv. Men ned kom vi da — og blev modtaget af Taarnets digre Cerberus, som skummende af Vrede, fordi vi, som han sagde, havde taget Taarnet med Vold og brudt Kirkefreden. Ingen af os maatte forlade Taarnet. Naa, det blev dog tilladt, efter at *Bendix* og *Vibede* havde tilbudt at flytte ham væk fra Porten og saaledes forcere Udgangen. Men Vognen skulde blive, og Sagen maatte ind-ankes for Kirkeværgen. Det hjalp aldeles ikke, at vi søgte at forklare, at det hele var et rimeligt Udslag af ungdommelig Virketrang. Han havde selv en Søn, der var Student, og han kunde virkelig ikke finde paa den Slags Narrestreger. »Det var kedeligt,« sagde *Svend* — og saa flød Bægeret over. Cerberus ringede omgaaende til Kirkeværgen, og vi gik noget sluk-ørede hjem for at gøre det samme. Kirkeværgen var mere forstaaende. Han tilgav os paa Betingelse af, at vi aldrig gjorde det mere, hvilket vi højtideligt lovede.

Næste Dag fandt jeg det dog rigtigst at fortælle det hele til Provsten, Professor Julius Lassen. Han sad som sædvanlig i Slobrok med lang Pibe paa og fik et meget alvorligt Udtryk, da jeg sagde, at jeg gerne vilde skrifte for Provsten. Men efterhaanden klaredes hans Ansigt, og tilslut lo han hjerteligt, idet han sagde: »Nu skal jeg sige Dem een Ting, Klokke! Men det maa De ikke sige til de andre: Jeg kunde godt tænke mig selv at have været med til den Historie. — Men hvis Sagen kommer for Konsistorium, saa maa jeg give Dem en Reprimande, og i det Øjeblik maa jeg jo være alvorlig — og De maa heller ikke le!« — Sagen kom nu ikke offentligt frem, udover at en eller anden geskæftig Regensianer tjente et Par Kroner ved en lille Notits i »Aftenposten« om en »bebrillet, rødmosset Yngling«, som paa Regensens Trækvogn havde foretaget en lignende Tur op i Runde-taarn som fordem Peter den Store.

L. Stubbe Teglbjærg.

1918.

Mit korte Klokke-erat fra 5. Marts til 13. Marts 1918 er et typisk Eksempel paa Regenspolitikens lunefulde — ofte uventede — men ikke kedelige Veje.

I Marts 1918 laa jeg paa mit Smertens Leje paa Regensens 7de Gang og droges med en Influenza.

Der skulde være Klokkevalg, og jeg havde hørt, at »Uglen«, der havde haft den sidste Klokke (stud. theol. Krøgholdt), vilde opstille stud. med. Tage Kemp. Jeg, der var Medlem af »Gamle«, var meget ked af, at jeg

ikke kunde være med til den begivenhedsrige Generalforsamling og Valget, men jeg skulde alligevel faa noget af min Lyst styret.

Sent paa Aftenen — omtrent da »Klokken slog 12 paa Regensens Ur«, da min Feber var steget mod Skyerne, dundrede det paa min Dør, og der kom en lille Deputation fra »Gamle« ind til mig og meddelte, at de havde faaet den Idé at opstille mig som Klokke, da de mente, at jeg foruden »Gamle«s Stemmer vilde faa en Del fra »Pip« og »de afhængige« (dem udenfor Foreningerne).

Jeg vægrede mig stærkt, da det var lige i et Eksamenssemester, og der forestod flere store Regensbegivenheder for Klokkeren at arrangere. Da deres Argumenter ikke hjalp, forsøgte de at trøste mig med, at jeg blev nok ikke valgt; dog nægtede jeg at lade mig opstille — og saa gik de.

I Nattens Løb skete der mange hemmelige Forhandlinger og »Beluksninger«, som det dengang kaldtes; jeg hørte i det fjerne Vandringer frem og tilbage paa Gangene, og Døre aabnedes og lukkedes — og sov ind.

Næste Morgen, da jeg vaagnede, var jeg valgt til Regensens Klokke med 1 Stemmes Majoritet.

Min Glæde over den store Ære, som jeg saa ivrigt havde frabedt mig, blandedes med Betænkeligheder — og efter nogle Overvejelser gik jeg over til min Modkandidat, Kemp, — der var Frederiksborgenser — og tidligt i Studiet med betydeligt bedre Tid til Raadighed end jeg, og meddelte ham i stor Hemmelighed, at jeg egentlig nødig vilde være Klokke paa daværende Tidspunkt og ikke vilde være ked af at blive styrtet, hvis det kunde ske paa en ærefuld Maade.

Det varede ikke længe, før »Uglen«s kloge Hoveder havde affattet en Adresse, der var et Vidunder af Diplomati, hvori der blandt andet stod: »at da Tilfældigheder i saa høj Grad havde spillet ind ved sidste Valg — og da den valgte ikke havde tilstrækkelig Tid til sin Raadighed, etc. — da Valget kun var sket med een Stemmes Majoritet, vilde de bede Klokkeren indkalde til en ekstraordinær Generalforsamling og stille sit Mandat til Disposition.« Adressen fik lidt over Halvdelen af Regensianernes Underskrifter og med dette Dokument i Haanden begav jeg mig til vor elskede Regensprovst, Professor Julius Lassen. Professor Lassen sagde med et lunt Smil, at »i disse parlamentariske Tider« burde man vist høre efter Folkets Røst og bøje sig for dets Flertal, og raadede mig til at indkalde til en ekstraordinær Generalforsamling.

Denne fandt Sted den 13. Marts 1918. I den Uge, jeg var Klokke, udførte jeg dog een god Gerning til Gavn for mine Kammerater, idet det lykkedes mig ved Forhandlinger med Stipendiebestyrelse, Provst og Viceprovst at faa Porten til Krystalgade, der dengang var lukket, aabnet flere Timer om Dagen, da vi dengang — paa Grund af en Boycotning af Palleisen — næsten alle handlede i Ismejeriet i Krystalgade.

Efter hvad jeg har hørt, er Porten stadig aaben om Dagen.

Generalforsamlingsdagen oprandt. Der var glødende Spænding i Luften. Jeg oplæste Adressen og nedlagde mit høje Embede — og nu begyndte

Talernes Strøm. Med stor Veltalenhed angreb mine Tilhængere de Herrer, der havde styrtet mig, for deres underjordiske Arbejde etc. etc., og jeg husker, det kulminerede i en pragtfuld oratorisk Udgydelse af stud. jur. Strøm, der endte med, at »alle, der vilde holde Fanen højt og deres Skjold blankt«, burde udvandre fra denne skammelige Generalforsamling.

Omtrent Halvdelen vandrede saa ud, og jeg blev tilbage med Kemp og hans Tilhængere. I en lille Tale maatte jeg paa Førespørgsel indrømme, som sandt var, at de havde opført sig fuldtud fair og hensynsfuldt mod mig, og at jeg intet havde at beklage mig over. Kemp blev saa opstillet og valgt af de tilbageblevne.

Da jeg havde ønsket Kemp »til Lykke«, gik jeg lettet ud for at lede efter mine Tilhængere med den »høje Fane og de blanke Skjolde«. Det viste sig, at de havde bemægtiget sig Klokkerøllet (der var bestilt af »Uglen« til at fejre deres Sejr) og var i god Gang med at nedsvælge det paa stud. jur. Gideons Værelse paa 3die Gang. Der var Sang og Glæde og høj Stemning.

Saaledes endte mit korte — men begivenhedsrige — Klokkerat.

Erik Bardram.

1918.

Kære »Regensen«.

Det er et stærkt Forlangende, at alle Tidens yngste og daarligste Klokke skal opfriske blot saa meget som et lille Minde fra Klokkeratet. Og saa oven i Købet et muntert.

Tror De, det er muntert at tænke paa det Rusgilde i Efteraaret 1918, der burde have været en hjertelig og stilfuld Velkomst til den dengang nye Provst, Professor Fabricius, men som fik et for hastigt Forløb, fordi den paagældende Klokke var Afholdsmand. (Det hænger sammen med, at han ved Opblandingen af Provste-Punchebollen af Uvidenhed ombyttede Mængderne for Rødvind og Cognac, saa Stemningen i Løbet af en Time naaede de Grader, der ellers er forbeholdt de sene Nattetimer.) Spørg engang Provsten, hvad Indtryk han ved den Lejlighed fik af Regensianernes harmløse Solderi. Og saa kunde De lige give mig et Par Ord om Svaret. (Jeg har aldrig selv faaet spurgt).

Nej, lad os ikke tale om muntre Minder fra det Klokkerat. Men de 2 foregaaende og de 5 efterfølgende — det var Klokkerater.

Johs. Marcussen.

1919.

Mit Klokkerat omfattede den uden Tvivl (for mig ialfald) interessanteste Periode i hele Regensens Historie. Kommunitetets 350 Aars Jubilæum med Kongen som Gæst satte Kolorit paa Klokkeratet. Min største Skuffelse var, at jeg ikke blev udnævnt til Kgl. Klokke. Det blev pure afslaaet. Utaknemlige Verden! Og Kongen behagede dog at besøge mit Værelse! Under Kongens Rundtur paa Regensen i de smaa Timer lukkede jeg Døren

op til et Værelse paa 2. Sal, hvorfra det var aftalt, vi skulde betragte Gaardens skønne Belysning. Hvilket Syn! Værelset flød med tomme Flasker, hvortil Kongen muntert bemærkede: »Naa, her har nok været Gilde!« Mens Provst og Viceprovst nærmest rystede af Rædsel. Det var et Puds, Værelsets Indehaver havde spillet mig.

Da jeg var bleven valgt til Klokke, begav jeg mig ned paa mit Værelse, 1. Gang Nr. 3. Da jeg endelig fik Døren op, var der mørkelagt, saa jeg anede i Virkeligheden ikke, hvor jeg var. Alt forekom mig saa fremmed. Værelset var tomt, og Gulvet var belagt ikke med Bøge-, men med Bogparket. Al min Viden laa i Støvet! Pipianerne blev mobiliserede, og under mange »venlige« God-Aften'er fra »tilfældige« Tilskuere blev alt mit Klunsbaaret ned i Procession og sat paa Plads igen.

Navne som Torpedersen og Tvies med sine barokke Indfald og — ikke at forglemme — Gamle Holm, Ligbæreren og Tjeneren, med sit hvide Franz Josef-Skæg og sin næsedryppende Opvask af vore Spisegrejer, har indlagt sig udødelig Hæder ogsaa i mit Klokkeerat. Den eneste Draabe Malurt i mit Bæger var — som sagt — Ikke-Udnævnelsen til Kgl. Klokke. Den kan endnu forfølge mig i vaagne Nætter.

Povl Holmstrup
(alias Wilson).

1922.

Den bedste Episode var simpelthen hele Klokkeeratet, det at være Klokke. Hvor følte jeg mig — stolt — lykkelig — hvilket Rige at beherske — først og fremmest selve Regensen, saa Regensianerne, men ogsaa de tre Tilforordnede: Provsten, Viceprovsten og Linden — ingen Hersker har haft bedre Underordnede end jeg i min Tid.

Kaj Munk.

(Naar Provsten engang er død, skal jeg fortælle Dem om, da jeg indbød Kong Christian, der gerne vilde komme, men ikke maatte for Provsten, hvem jeg havde glemt at spørge først.)

1923.

»Regensen«s Redaktion har anmodet mig om et lidet Bidrag i Form af et Minde fra mit Klokkeerat.

Det er baade en let og en svær Opgave, for saa vidt som det Minde, jeg kloktermæssigt har om Regensen, ikke let lader sig koncentrere ind til de ganske faa Linier, som Redaktionen formodentlig venter fra min Pen. Mindet er nemlig intet mindre end *Regensens 300-Aars Jubilæum*. Om dette kan man imidlertid læse i »Regensen«s Septemberhefte 1923. Hvad man derimod ikke kan læse sig til dér er den ejendommelige Omstændighed, at da jeg i Foraaret 1923 valgtes til Klokke »Jubilæumsklokke«, udstyredes jeg af Generalforsamlingen med, hvad man i moderne Sprogbrug vilde kalde »diktatorisk Myndighed«. Mig bekendt er det første og eneste Gang i Den røde Gaard's Historie, at Regensianerne har hældet til den autoritære Styreform. Faktisk lettede dette politiske Kunstgreb dog Arbejdet med Jubilæumsfestlighedernes Organisation overordentlig, og undertegnede,

fortrinligt bistaaet af Kammeraterne *Lauritzen, Högnason, Scheller-Nielsen, Chr. Jensen, Kristianssen, E. Madsen og Alb. Madsen, Chr. Krogh, Tønnenen* samt Brugsmanden *Mikkel Jensen*, klarede de stillede Opgaver uden at kludre alt for galt i det.

Redaktionen opfordrer mig til at opfriske en munter Episode fra den gang — ak ja, Tiderne er saadan, at Smilet bliver stramt i Ansigtet paa een. Langt hellere vil jeg slutte med at gentage, hvad *Kong Christian* sagde hin Sommernat, da han Jubilæumsaftenen sad bænket mellem os under Linden: »Mange store danske Mænd er udgaaet fra Regensen i Tidernes Løb til Gavn og Hæder for Danmark. Lad os haabe, at Regensens Indsats af unge Kræfter maa fortsættes mange Generationer frem i Tiden. Regensen leve!«

Harald Okkels.

1927.

Fra min Skoletid i Horsens blev jeg af mine Kammerater kaldt Janus, og det blev ved Indflyttergildet i Efteraaret 1925 efter Forslag af en ældre Horsens-Student (*Fledelius*) mit Regensnavn.

I Februar 1927 vilde Tilfældet, at jeg efter en Forkølelse maatte lade mig indlægge paa Rigshospitalet for en »abcessus ad anum«, og her laa jeg som Patient og Studieobjekt under Valgforhandlingerne og Valget, medens »Napoleon« (*H. L. Thomsen*) og andre gode Uglemænd ved hyppige Besøg holdt mig underrettet om Forhandlingernes Gang. Et Telegram, der ankom til Rigshospitalet længe efter Stuens Mørklægning, bragte mig Regensianernes Lykønskning.

Et Par Dage efter var jeg paa Benene og overtog mit Embede, men mit Sygdomstilfælde blev genoplivet ved Aarets Regensrevue med en *Neuruppin*, som jeg maatte mindes, da jeg fik »Regensens«s Henvendelse:

»Syg og elendig var Klokke Janus,
han havde faaet en Byld i — Tarmen«.

Jens Rasmussen.

1928.

Regensen har det som et moderne Radioapparats Klaviatur, trykker man paa Knappen »Regens«, saa er denne enorme »Sender« strax parat til at sende et ubrudt Væld af gode hyggelige og fornøjelige Minder ud i Rummet og man kan faktisk kun »stoppe« Senderen ved at tage en Overdosis Veronal og gaa i Seng. Skal jeg fremhæve eet blandt de mange gode Minder, tror jeg næsten det maa være de hyggelige Aftener, da en lille udvalgt Skare af Skønaander og saakaldte Digtere samledes for at lave Regensrevuen — Aftener, hvor Dagens intense »Digting« lagdes blot for Censurkomiteen, hvis vigtigste Opgave — foruden at vande Ølhunden — var den at smede det akademiske Vid sammen med Ølskæmt og barokke Rim til Vaaben mod onde Medborgere paa den røde Gaard! Men var Revuens Skabelse hyggelig var til Gengæld »Barselen« bevæget, thi Revuekomiteen havde det forfriskende Initiativ at den — for første Gang i Regensens Historie — inviterede »Qvinder« med paa Salen til Generalprøven i

den skumle Hensigt bagefter at faa sig en Dans med det charmerende Publikum. Kvindelatter fra Salen er jo imidlertid til enhver Tid — og saaledes ogsaa hin Aften — i Stand til at tiltrække sig Regensianernes Opmærksomhed og i al Stilhed drog en Flok haandfaste Regensianere af alle politiske Afskygninger rundt paa Gangene, halede sovende og bevidstløse Regensianere og »hvide Myrer« ud af Sengene, iførte dem nødtørftige Klædningsstykker og organiserede et Folketog der, efter at et Par Parlamentærer var blevet nægtet Adgang, tiltvang sig Adgang til Salen ved at sprænge Døren og mase ind — officielt for at forlange Klokkerens Hovede paa et Fad ved en ekstraordinær Generalforsamling, men i Virkeligheden for at se de pragtfulde Piger vi dansede med!! Naa, Stormen drev over — Klokkeren blev siddende — og vi beholdt vist alle vor elskede Pige i Fred! — Og Revuen som Dagen efter løb af Stabelen bidrog ogsaa til at blødgøre Gemytterne, thi den blev en formidabel Succes! At gaa i Detailler vil føre forvidt, men som Eksempel maa jeg maaske anføre, at Revuen totalt »mørkelagde« en kær og skattet Regensianers sædelige Omdømme, idet der om den paagældende, der p. Gr. a. slaaende Lighed med Kejseren saavel i Udseende, som i Gebærder kaldtes »Napoleon Thomsen«, fandtes følgende Smædevers (paa Melodien: »Mor kan ikke sove før Far han kommer hjem«):

»Da vi havde Qvind'bal blev vi alle fot'grafert,
men det Fot'grafi — det blev sgu aldrig publicer't!
Mange har sig undret over hvodden det ku' vær',
men vil I ha' Forklaringen — saa er den altsaa her:

Det var Napoleon Thomsen,
hvis Haand var Skyld deri,
at vi aldrig fik at se dette hersens Fot'grafi,
for da Billedet det blev nappet
— Regens — oh, hør og skælv!!!
da ha'de Napoleon Haanden paa Brystet —
— men ikke hos sig selv!!«

Mogens Møller.

1929.

Det løber mig koldt ned ad Ryggen ved Tanken om, hvad der skete Efteraaret 1929: Klokkeprotokollen bortfjernet — tyvstjaalet — fra Salen! Var det anarkistiske Elementer eller spirende Diktatur, der arbejdede? Var Formaålet at forstyrre den frie Meningsudveksling, sigtedes der paa at give den demokratiske Klokkeinstitution et Grundskud? Et Ark Papir maatte autoriseres som interimistisk Protokol, indtil Efterforskningen i Løbet af et Par Dage bragte for Lyset, hvem den formastelige var og hvad han vilde: styrte Klokkeren, fordi han ikke effektivt sikrede Regensianerne mod den Mulighed at staa uden Klokkeprotokol-Kværulensens umistelige Symbol og Redskab — og iøvrigt var en utilfredsstillende Klokke.

En Generalforsamling maatte til for at give Klokkeren et Tillidsvotum; der var ca. 14 Dage til næste Klokkevalg. Klokkeinstitutionen gik styrket ud af den formodede Krise.

Viggo Klarholt.

1930.

(Man maa gerne tale ondt om de Døde.)

Kære Læser! Vær storsindet nok til at tilgive mig, Klokke Nr. 120. Omendskønt Anden Tilia-Klokke staar en dyb Slagskygge over mit Sommerklokkeerat.

Det var den Sommer, Centralvarmen og Yalenøglen sejrede i det fælles Indtog paa Gaarden. At jeg i samme Sommer betalte to Lindehals-Estrader — en foregaaende god Mands naturfødte Distraktion overfor større Regninger plus min egen — forværrer kun mit Eftermæle.

Lyng Lyngesen.

1932.

Som Konventets første klokke oplevede jeg overgangen fra fællesskabet i den lille sluttede kreds indenfor foreningen til det mere omfattende, der består i virkelig at være *regensianer*. Dette var min største oplevelse på Regensen. — Skulde jeg ellers nævne en enkelt begivenhed fra min klokkertid, standser tanken naturligt ved den aften i marts, få dage før klokkeeratets ophør, da vi i sluttet trop marcherede ud og erobrede »Kvinde-regensen«. Denne nyopdukkede indretning havde i sin formastelighed sat sig for at ville bære Regensnavnet. Vi protesterede kraftigt, men til ingen nytte. Følgerne udeblev imidlertid ikke thi når dette feminine væsen således gjorde kur til os og med vold og magt vilde dele vort navn, så skulde hun sandelig også få sin vilje. En aften stillede vi da uden videre, alle regensianerne til hobe, for at gøre vore ægteskabelige rettigheder gældende. — Det blev til en improviseret, men fornøjelig fest derude, og vi drog hjem i bevidstheden om, at Regensen på ny havde hævdet sin værdighed.

Frede Bording.

1936.

Fra Konventets Vinterklokkeerat 1936/37 bør især erindres: Som en uundgaaelig Følge af en Slaphedsperiode, hvor Værelseinspektion og andre gode gamle Traditioner var blevet bandlyste, var Gaard, Aand ved at blive besat af Indflytter-atmosfære (en kedelig Luft!)

Her maatte der gøres noget. Indflytter Jensen, skærmet af den ellers saa regensielle Pip (jvf. forskellige Viser, citeret i »Regensen«), var ved at føre sig frem — dels i Klokkeprotokollen, hvor en Indflytters beskidte Fingre intet har at gøre — dels paa anden paatrængende Manér.

Jeg sammenkaldte da den »afdøde« Vandingskommission og opnaaede fuld Enighed om haard Fremgang mod den Elendige. — Det viste sig igen, at Regensaanden ikke bestandig kan slumre!

Vi skred til Værket. Og det skete den Nat, at der blev en stor Vand-

katastrofe paa 3. Gang. Synderen Jensen omkom faktisk i Syndfloden. Saa grundigt var det, at hele Foreningen Pip, som stod solidarisk med hannem, ogsaa maatte i Vandet. 3. Gangs Køkken og Gang sejlede; Konerne græd næste Morgen, og V. P. var i hellig Harne.

Men Pip fik en velfortjent regensiell Dukkert, og Indflytter Jensen genopstod og blev vistnok efterhaanden en god Regensianer.

Nej, Værelseinspektion og Vandingskommission non delendam esse! Leve Regensen! Leve Klokkeratet! *A. C. D. Berthelsen.*

1938.

Kunde V. P. ikke komme?

V. P. plejer jo nok at kunne give Svar paa Tiltale men det er en Gang i min Klokkestid lykkedes mig at bringe V. P. til Tavshed — i al Fald i et Par Minutter.

Jeg havde — som et Experiment — besluttet mig til at flytte Lindeballet et Par Uger frem, nemlig til 11. Juni. Jeg meddelte det til V. P., som sagde: »Jamen, det er jo Fandens Fødselsdag,« hvortil jeg selvfølgelig replicerede: »Naa, saa kan V. P. maaske ikke komme?« *k. b.*

Fra Regensen

Sommerklokkeratet 1940.

Fra Regensen.

Det er krigstid, og det kendes paa Sindene, for heller ikke paa Regensen er det fredspibernes røg og forsonlighedens milde harmonier, der dominerer.

Skraps foraarsklokker havde næppe fungeret en maaned, før han en eftermiddag chokerede verden ved — fulgt af to trofaste svende — at vandre ud af sin forening og gaa over i Uglen medbringende klokkeværdighed, cigarkasse og alle øvrige insignier. Faa dage efter gav d. 9. april os andet at tænke paa; men da vi igen vaagnede op til regenspolitisk daad, var klokkeren blevet føl og havde konstitueret en ægte uglemand som klokker. Skrap raabte paa hævn for sit tabte embede, Gamle og Pip sluttede sig dertil, og efter en kort, men saare hæftig kampagne frarøvede en ekstraordinær generalforsamling d. 3. maj Uglen alle dens embeder og satte undertegnede gamling i klokkersædet.

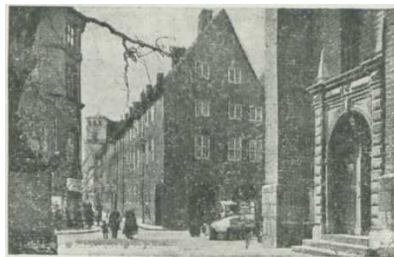
Dermed var krigen for alvor erklæret. Uglen mobiliserede sig totalt mod den nye klokke, Hof gik med, og snart var Regensen et fygende kaos af smædeskrifter, vandingsaktioner, protokoltyverier og — som kulmination — en festlig vandingskommission, der disponerede grundigt og effektivt over selve oppositionsgeneralerne, de tvende formænd i Uglen og Hof.

Den officielle festlighed maatte naturligvis blive mindre overdaadig. Baade V. P.-bal og Lindebal aflystes, og Lindefrokosten for Kongens penge indtog vi under beskedne og stilfærdige former; men den daglige hygge, solskinet i gaarden og sommeraftnerne under linden har næppe i aar staaet tilbage for tidligere og bedre tider. Som karakteristisk for denne sommers Regensliv har vi saa yderligere haft de korte, natlige ophold i vore skumle tilflugtshuler fægtekælderer og trekroner.

Nu er vinteren paa vej. Vi plages som alle andre af mørklægningsproblemer, vi uddanner husvagter, som — anført af den staaelhjelmte portner — skal overvaage vor egen og Regensens sikkerhed, og vi har paa en generalforsamling d. 12. september valgt embedsmænd for vintersemestret. Uglen og Hof fik en lang og fælles næse, de øvrige foreninger fik embederne, og konventsmanden stud. med. Brint-Nielsen blev klokke. Han faar sig en livskraftig opposition!

Alt i alt — een ting er sikkert: der er liv endnu herinde, og vi glæder os til at mødes med de gamle Regensianere og føre sandhedsbevis for de ord.

H. Engberg Pedersen.

Udgivet af Regensianersamfundet.
Redigeret af Museumsinspektør Jørgen Paulsen, Frederiksborg Slot.

HARTVEL